

РАН БОСИЛЕК МАЛКИЯТ ПИСАТЕЛ

chitanka.info

Веселинчо разказ пише. Весел разказ в стихове. Братя и сестри го дърпат с весел шум и смехове:

— Стига, Веселине, стига!

— Вън играта ни зове!

— Погледни, Боян пристига!

— Чуй другарски викове!

— Само ти ли в тая къща ще разваляш веселбите!

Веселинчо им отвръща:

— Моля ви да потърпите! Ето свършвам вече аз.

— Прочети тогаз, да чуем твоя чутовен разказ! Веселинчо се изправя и зачита с весел глас: „Баба имаше котак — ненадминат, смел юнак.

Като въглен черен беше. Дяволски очи въртеше.

И веднъж съгледа той гърне със мляко.

— Мила мале — викна радостно котакът, — сладка радост днес ме чака!

И на гърнето в устата той напъха си главата.

Тя навътре лесно влезе, но навънка не излезе. С гняв той гърнето навири, към вратата се затири.

Ала млякото протече и той бясно се затече, цапна гърнето в стената, па измъкна си главата.

Ала тъкмо в тоя миг чу той бабиния вик:

— Чакай, чакай, Котаране, баба ти да те похване!

И присви се котаракът... Ах, какво ли ще дочака?...“

Тука Веселин се спря. После изведнъж добави:

— Ала вий се не плашете, за котака не мислете! Вашия писател знае как да му напише края:

...„Баба Рада щом пристига, ядовито ръце дига. Котаракът в страх примира. Но когато тя съзира пакостника с бяла грива, без да иска, се разсмива. А кога се баба смее, благост ѝ сърцето лее. И котака не наказва...“

Така свършва се разказът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.